

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΘΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀσπιδίων... 13
261—Γραφείον ὁδ. Ἐρμού—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς « Ἀθηναίδος » καὶ τῶν « Ξένων Περιοδικῶν » ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσήμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς κ. Συνδρομηταῖς τῆς « Ἀθηναίδος » χρωματισμένη εἰκὼν.

Ἡ πραγματικὴ χριστιανικὴ ταπεινότης εἶναι χάρις τοῦ πνεύματος καὶ ἐπομένως ἔχει τὴν ἔδραν αὐτῆς ἐν τῇ καρδίᾳ. Ἐν τῇ Γραφῇ καλεῖται ὅτε μὲν ταπεινώσις καρδίας ὅτε δὲ πτωχεῖα πνεύματος. Ἡ λέξις σημαίνει τὸ ἔχειν ταπεινὴν γνώμην ἢ ὑπόληψιν περὶ ἡμῶν αὐτῶν κατὰ σύγκρισιν πρὸς ἄλλους. Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ δεικνύται διὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν αὐτῶν ἕνεκα τῆς βαθείας κακίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως δι' ὅλοσχεροῦς ἐξαρτήσεως ἐκ τῆς εὐσπλαγγίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ. Δηλοῦται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων διὰ σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἡμῶν, ἀγάπης καὶ φιλίας πρὸς τοὺς ὁμοίους ἡμῶν, καὶ συγκαταβάσεως πρὸς τοὺς κατωτέρους, συγχρόνως δὲ καὶ διὰ προθυμίας πρὸς συγχώρησιν τῶν προσβολῶν, καὶ δι' εὐλιχονείας καὶ μετριότητος πρὸς πάντας. Ἡ ταπεινώσις δεικνύται οὐ μόνον διὰ προσεκτικῆς ἀποφυγῆς παντός ὅ,τι ἔχει τὴν ἐμφάνειαν ὑπερηφανείας καὶ ὑψηλοφροσύνης, ἀλλὰ καὶ διὰ σεμνῆς καὶ ἡπίας συμπεριφορᾶς διὰ δυσπιστίας περὶ τὴν δύναμιν καὶ ἰκανότητα ἡμῶν, δι' ὑπομονῆς εἰς τὰς δυσπραγίας, καὶ εὐχαριστήσεως ἐκ τῆς βιωτικῆς τῶν θέσεως.

Ὁ μῦθος τοῦ Δαίδαλου καὶ Ἰκάρου παρέχει καλὸν

παράδειγμα τοῦ τοιούτου. Ὁ Δαίδαλος κατεσκευάσθη πτέρυγας μετὰ πτίλων καὶ κηρῶν, καὶ ἐπιμελῶς προσηρμώσεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ σώματός του καὶ ἐπὶ τὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰκάρου. Ἐπέταξαν δὲ ἐν τῷ ἀέρι ἐκ Κρήτης ἀλλ' ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου ἀνέλυσε τὸν κηρὸν τῶν πτερυγῶν τοῦ Ἰκάρου, ὅστις ἐπέβη νὰ ἀνέλθῃ ὑψηλὰ, καὶ ἔπεσε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνον τοῦ ὠκεανοῦ τὸ ὁποῖον ἐξ αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ πατὴρ, οὐ ἡ πτήσις ἦτο ταπεινοτέρα, διέφυγε τὸν κίνδυνον, καὶ ἔφθασεν ἀσφαλῆς εἰς Κύμην, ἐνθα ἔκτισε ναὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Ὁ Ἅγιος Αὐγουστίνος ἐρωτηθεὶς « Ποῖον εἶναι τὸ πρῶτον ἐν τῇ θρησκείᾳ, ἀπήντησεν, « Ἡ Ταπεινώσις » « Τί δὲ τὸ δεύτερον; » « Ἡ Ταπεινώσις » καὶ τί τὸ τρίτον « Ἡ Ταπεινώσις. » Ὁ ἔχων ἕτερα χαρίσματα χωρὶς ταπεινώσεως, εἶναι ὡς ἐκεῖνος, ὅστις φέρει κιβώτιον περιέχον πολύτιμον κόνιν χωρὶς κάλυμμα, πνέοντος σφοδροῦ ἀνέμου.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΑΣΕΩΣ

Ἡ διατήρησις τῆς ὁράσεως, ἐν πλείστασι περιπτώσεσι ἐξαρτᾶται καταπολὺ ἐκ τῆς ἐν γένει υγείας τοῦ σώματος. Ἐνθα οὐδεμία ὀργανικὴ ἀσθένεια ὑπάρχει ἢ διατήρησις καθαρὰ καὶ ἀκόπου ὁράσεως δύναται νὰ βοηθῆται δι' ὀλίγων ἀπλῶν κανόνων. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὁ κανὼν τῆς διαίτης· πρὸ πάντων δὲ δέον νὰ γινώσκῃ τις τί ν' ἀποφεύγῃ. Ἐλαττωματικὴ κατάστασις τοῦ αἵματος γίνεται αἰσθητὴ καθ' ὅλον τὸ σύστημα ἀλλὰ συνηθέστερον δεικνύται δι' ἐρεθισμοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. Τοῦτο πλείστακις συμβαίνει εἰς τὰ μικρὰ παιδία, τὰ ὁποῖα πάσχουσιν ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς τροφῆς ἀκρίδειας τῶν ἐπιτηρούμενων αὐτὰ, ἐξ οὗ βλάπτεται ὁ στομάχος καὶ ὁ ὀργανισμὸς ἐξασθενεῖται.

Οἱ ὀφθαλμοὶ συνηθέστατα βλάπτονται δι' ὑπερβολικῆς ἐντάσεως τῆς ὁράσεως. Τοῦτο συμβαίνει διὰ τῆς ἐπὶ παραπολὺν χρόνον ἀτενίσεως ἐπὶ στιλπνῶν

αντικειμένων. Ουδείς δύναται να κυττάξη τὸν ἕλιον εἰμὴ διὰ τῆς ομίχλης, ἢ σκιερᾶς ὑάλου, χωρὶς νὰ πάθῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐὰν ἐπιμείνῃ τις εἰς τοῦτο ἡ συνέπεια θὰ ἦναι τύφλωσις. Τὸ ἐπιβλαβέστερον δὲ πάντων εἶναι νὰ θεωρῇ τις τὴν λάμψιν τοῦ ἀεριώφωτος, τοῦ ἐλαίου ἢ ἐτέρου ἰσχυροῦ φωτός. Ἡ βλάβη αὕτη ἀποφεύγεται ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς ὑποβάλλεται εἰς ἀντανεκλαστικὸν ἀντὶ ἀπ' εὐθείας φῶς. Ἡ δύναμις τῶν ἀκτίνων ἀποφεύγεται τοιοῦτοτρόπως, καὶ τὸ φῶς ὡς ἰσχυρόν καὶ ἀν' ἡ, εἶναι σπανίως βλαπτικόν ὅταν ἀπαντᾷ τὸ φῶς δι' ἀνακλάσεως. Ζωηρόν φῶς ἐπὶ τοῦ βιβλίου δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τὸν ὀφθαλμόν· ὁ ὀφθαλμὸς ἐντείνεται μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀνεπαρκούς φωτός ἢ ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ. Οὐδὲν ὄργανον τοῦ σώματος πάσχει τοσοῦτον ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐντάσεως ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς. Οὐδὲν μέρος τοῦ σώματος εἶναι τόσον εὐαίσθητον ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός. Ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς ὑπερκαυρασθῇ πρέπει ν' ἀναπαυθῇ, ἄλλως δὲν θὰ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν λειτουργίαν του. Ὁ ὀφθαλμὸς ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως ὡς πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος· ἀλλὰ ἡ ἐν σκιερῷ δωματίῳ διαμονὴ εἶναι τὰ μάλιστα ἀξιοσύστατος ὡς ἢ ἡ ὑπὸ φυλλώματα δένδρων. Ἡ χρῆσις διόπτρων χρῆζει πρότερον τῆς γνώμης τοῦ ἰατροῦ. Πολλοὶ ἀσκέπτως λαμβάνουσι διόπτρα χωρὶς ἀνάγκης ἐξ οὗ μεγίστη προέρχεται εἰς τὴν δρασιν βλάβη.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΛΙΘΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ μεταίωνα παρουσιάζει ποικίλην ὀμάδα τυχοδιωκτῶν ἀπεραιωμένων εἰς τὴν ἀπόκρυφον τέχνην τῆς μετατροπῆς. Τινὲς ἦσαν ἀπροκάλυπτοι ἀπατεῶνες, ἕτεροι δὲ ἐξηπατημένοι εὐπιστοὶ· ἀλλ' αἱ ἱστορίαι τούτων ἦσαν ἐν γένει ἀκριβῆς ἀποδείξεις τοῦ ἔρισμοῦ τοῦ περιγραφόντος τὴν ἀλχημείαν ὡς τέχνην ἀνευ ἀρχῆς, ἀρχομένην ἐν ψεύδει, προχωροῦσαν διὰ μόχθων, καὶ λήγουσαν δι' ἐπαιτείας.

Ὁ Πενότος, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 98 ἐτῶν, ἐν τινι νοσοκομείῳ τῆς Ἐλβετίας, κατηνάλωσε σχεδὸν τὸν βίον αὐτοῦ εἰς ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου· καταντήσα; δ' ἐπὶ τέλους ἐξ εὐπορίας εἰς ἐνδειαν καὶ ἐπαιτείαν, συνείθισε νὰ λέγῃ: «Ὅτι ἐὰν εἶχε θανάσιμον ἐχθρὸν τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἠδύνατο ἀπροκαλύπτως νὰ ἐκδικηθῇ, θὰ συνεβούλευεν αὐτὸν πρὸ πάντων, νὰ δοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐξάσκησιν τῆς ἀλχημείας.»

Ἡ ἐξῆς περίεργος προκήρυξις ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς βασιλείας Ἐδουάρδου Γ', τῷ 1329 μ. Χ.

«Γνώτωσαν πάντες ὅτι ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ Ἰωάννης Ῥόσος καὶ ὁ Γουλιέλμος δὲ Δάβλης γινώσκουσι πῶς νὰ κατασκευάζωσι ἀργυρον διὰ τῆς τέχνης τῆς ἀλχημείας· ὅτι ἐν παρελθόντι χρόνῳ κατεσκεύασαν αὐτὸν καὶ ἔτι καὶ νῦν κατασκευάζουσι· θεωροῦντες δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, διὰ τῆς τέχνης των, καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου, δύ-

νανται νὰ ὄντι ὠφέλιμοι εἰς ἡμᾶς, καὶ τῇ βασιλείῳ ἡμῶν διατάξαμεν τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν Θωμᾶ Κάρου, νὰ συλλάβῃ τοὺς ἀνω ρηθέντας Ἰωάννην καὶ Γουλιέλμον, ὅθεν δῆποτε καὶ ἀν' εὐρῆ αὐτοῦ, καὶ νὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς ἡμᾶς, ὁμοῦ μὲ πάντα τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης των, ὑπὸ ἀσφαλῆ καὶ πιστὴν συνοδείαν».

Τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἦτον ἡ πίστις ἐν τῇ φαντασιώδει ταύτῃ τέχνῃ ὥστε ἡ Κυβέρνησις ἐθεώρησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἕτερος τρόπος νὰ σταματήσῃ τὴν ἀκραν ὑποτίμησιν δι' ἧς ἠπειλεῖτο τὸ νόμισμα τῆς χώρας, ἢ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης ταύτης ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας! Τὴν πράξιν τοῦ Κοινοβουλίου ἥτις πρὸς τοῦτο ἐψηφίσθη κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ Ἑρρίκου Δ', ὁ λόρδος Κῶκ καλεῖ τὴν βραχυτάτην ἢν ποτὲ ἀπῆντησεν. Εἶναι δὲ συνθεθεμένη ὡς ἐξῆς: — «Οὐδεὶς εἰς τὸ ἐξῆς θέλει καταγίνεσθαι εἰς τὸν πολλαπλασιασμόν τοῦ χρυσοῦ ἢ τοῦ ἀργύρου, ἢ τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης τῆς πολλαπλασιασεως. Ἐὰν δὲ τις τοῦτο πράξῃ, θέλει καταδιώκεσθαι ὡς ἐνοχοῦς ἐσχάτης προδοσίας».

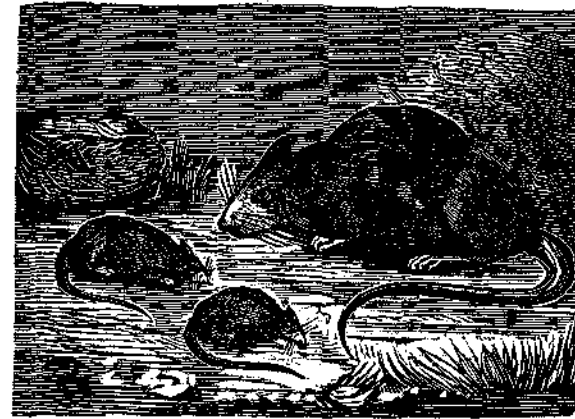
Ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἀληθῶν ἀλχημιστῶν ἦτον ὁ Γέβερ, ἀρχὴ πρίγκηψ τῆς Ζ'. ἑκατονταστηρίδος.

ΔΩΡΑ

Ἡ συνθήκη τῶν δώρων κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους φαίνεται κατεργασμένη ἐκ τῶν Ῥωμαίων. Ἀναγινώσκουσι εἰς συγγραφεῖς τινὰς, ὅτι ὁ Τάτιος λαβὼν τὴν ἀ'. Ἰανουαρίου κλάδου δένδρου κοπέντος ἐκ δάσους ἱεροῦ τῆς θεᾶς Στρενίας, καθιέρωσεν ἑκτοτε τὴν συνθήκη ἐκείνην, ἥτις ἔφερε τὸ ὄνομα *Sirenae* ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς θεᾶς, ἢν μετὰ ταῦτα ἐπεκαλέσθησαν νὰ προσέαρχῃ τῆς τελετῆς. Ἐκτοτε φαίνεται βαθμηδὸν ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμον τοῦτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀφ' ὧν παραλαβόντα τὰ λατινικὰ φύλα κατὰ πρότον διέτησαν μέχρι τῆς σήμερον, καὶ τὰ γερμανικὰ κατόπιν μετὰ τὴν εἰσβολὴν αὐτῶν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος.

Ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν πρώτων ἐκείνων Ῥωμαϊκῶν δώρων, ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τοὺς καρποὺς ἢ τὴν ἀπλότητα τοῦ βίου. Ὅπως ξηραὶ, πλακοῦντες, μέλι ἢ καὶ τινὰ χαλκὰ νομίσματα ἦσαν τὰ συνήθη δῶρά των. Ἡ ἀπλότης ὅμως ἐκείνη ἐξέλιπε βαθμηδὸν, καθ' ὅσον ὁ Ῥωμαϊκὸς κόσμος ἐπολιτίζετο καὶ ὁ χρυσὸς ἀντικατέστησε μετ' οὐ πολὺ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα χάλκινα κερμάτια καὶ τοὺς εὐθινοὺς πλακοῦντας. Διὰ τοῦτο δὲ ἴσως καὶ διότι ἡ τῶν δώρων προσφορά ἀνεπτύχθη κατὰ μικρὸν εἰς ἀνταλλαγὴν πολλοὶ τῶν αὐτοκρατορῶν ἔχοντες τὴν εὐεξήγητον διάθεσιν νὰ λαμβάνωσι μὲν δῶρα οὐχὶ δὲ καὶ νὰ δίδωσι κατήργησαν αὐτὴν πολλὰκις διὰ διαταγμάτων. Πλὴν δὲ τούτου, ἐπειδὴ ἡ ἀ'. τοῦ ἔτους συνέπιπτε πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀπόκρυσιν, καθ' ἣν αἱ διασκεδάσεις καὶ ἡ παραλυτῖα ἀπασχόλουσιν τὸν λαὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἡ ἐκκλησία πολλὰκις κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας κατεδίωξε τὰς διασκεδάσεις

τῶν Κρονίων καὶ τῶν δώρων τὴν ἀνταλλαγὴν, ὡς σατανικὴν πολυτέλειαν. Ἄλλ' ἀφότου αἱ φιλοδώρια ἔγιναν τὰ τεκμήρια φιλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἐκαθάρισθησαν τῆς κερδοσκοπικῆς ιδέας, ἡ ἐκκλησία ἀνέστειλε τὴν κατ' αὐτῶν καταδίωξιν. Ν. Π. Θ.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΠΟΝΤΙΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ

Ἡ κυρία Ποντικίνα ἐκάθητο εἰς μίαν ὠραίαν φωλεάν. Ἡ φωλεὰ ἦτο πολὺ μαλακὴ μὲ κομμάτια βελουδένια, γουναρικά καὶ μὲ λαμπρὰ κομματάκια μεταξωτά, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἔφερε πολλὰς νύκτας ἀπὸ τὰς οἰκίας τὰς ὁποίας ἐπεσκεπτετο. Μίαν ἑσπέραν, ὅταν ἦτο πολὺ σκότος καὶ οὔτε ἀστέρες ἔφεγγον, αὐτὴ ἠτοιμάσθη νὰ ὑπάγῃ ἔξω. Τὰ δύο παιδιὰ τῆς, ὁ Σφύρικος, ὅστις ὠνομάζετο οὕτως διότι ἐσφύριζε πάντοτε μὲ δυνατὴν φωνήν, καὶ ἡ μικρὴ Ποντικίνα ἢ ὁποῖα εἶχε πολὺ λαμπρὰ μάτια, εἶπον. «Ἦάρε μας, πάρε μας, Μάννα μας.» «Σιωπῆ, παιδιὰ μου,» εἶπεν ἡ μήτηρ των, «καὶ θὰ σὰς φέρω ἕνα κομμάτι τυρὶ μαλακόν.» Ὅταν δὲ ἡ κυρία Ποντικίνα ἔφυγε τὰ παιδιὰ τῆς δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἡσυχάσουν καὶ ἐσκέπτοντο ποῦ θὰ ὑπάγῃ ἡ μήτηρ των, καὶ τί πράγματα θὰ ἴδῃ, ἕως οὗ διηγέθη τὸσαύτῃ ἐπιθυμία εἰς τὰς καρδίας των, ὥστε νὰ ὑπάγῃσι καὶ αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴν περιέργειάν των, καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ποντικίνας εἶπε μὲ μεγάλην φωνήν, «Ἄς πάμε Ποντικίνα μου,» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ, «Ὁὐχὶ τώρα, παιδιὰ μου, ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ ἀφέντης μου καὶ ἡ κυρία μου εἶναι εἰς τὴν σάλαν των, καὶ τότε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὠραλον συμπόσιον μὲ ἡσυχίαν.»

Ἐνῶ ὑπῆγαινον μαζῇ ἦλθον ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης οἰκίας περικυκλωμένης ἀπὸ δένδρα καὶ ἕνα κομψὸν κῆπον. «Νὰ ἐκεῖ ἐγὼ κατοικῶ. Κυττάξετε καλὰ διὰ

ἡ μήτηρ των εἰσῆλθε, καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς εἶχον ταραχὴν, τὰ ἠρώτησε, «Δὲν ὑπῆγετε ἔξω παιδιὰ μου;» τὰ παιδιὰ τῆς ἔμειναν σιωπηλά, καὶ αὐτὴ ὑπῆγε νὰ ἀποθέσῃ τὸ φορτίον τῆς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πάλιν ὁ Σφύρικος εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του, «Ἄς πάμε Ποντικίνα μου!» «Ποῦ;» ἠρώτησεν αὐτὴ. «Εἰς περίπατον,» εἶπεν αὐτός. Καὶ πάλιν κρατούμενα ἀπὸ τὰς χεῖρας των ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον.

Ἐνῶ δὲ ἀπερνοῦσαν ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τὰ χωράφια εἶδον μίαν μεγάλην οἰκίαν, καὶ πλησίον ἀπῆντησαν μίαν μαύρην γάταν, ἡ ὁποία εἶπε, «Καλὴ ἡμέρα.» «Καλὴ ἡμέρα,» ἀπῆντησαν τὰ ποντικίνα. «Ποῦ ὑπάγετε;» ἠρώτησεν ἡ Γάτα. «Κάμνομεν περίπατον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος μὲ μεγάλην φωνήν, ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν γάταν νὰ θασμάσῃ. «Ἄς ὑπάγωμεν μαζῇ λοιπόν,» εἶπεν αὐτὴ. «Εὐχαρίστως» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, πές μας πῶς ὠνομάζεσαι;» «Ἐγὼ ὠνομάζομαι κυρία Γριμάκη, εἶμαι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ μάλιστα ἔχωμεν μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὸν κόσμον διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ζωηρότητά μας.» Τὰ ποντικίνα τὴν ἐκύτταξαν μὲ πολὺν φόβον καὶ ἡ γάτα ἀμέσως εἶπεν, «Τὶ ὠραία φορέματα ἔχετε παιδιὰ μου,» καὶ αὐτὴ ἐχάιδευσε τὰ ποντικίνα μὲ τὸ μαλακὸν ποδάρι τῆς. Ὁ Σφύρικος ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὰς κολακειᾶς τῆς γάτας, ἡ μικρὴ ὅμως ἐφοβήθη καὶ ἀπεμακρύνθη ἀπὸ αὐτὴν.

«Ποῦ κάθησθε;» ἠρώτησεν ἡ κυρία Γριμάκη. «Κάτω εἰς τὸν ὀπισθεν δρόμον,» εἶπεν ὁ Σφύρικος, «Καὶ ἡ εὐγένειά σας;» «Ἐγὼ κάθημαι εἰς μίαν μεγάλην οἰκίαν, ἐκεῖ πέρα ὅπου εἶναι πολλὰ πράγματα καὶ πολλὰ φαγητά.»

«Εἶναι μαλακὸν τυρὶ ἐκεῖ;» ἠρώτησεν ὁ Σφύρικος, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺν ἀδυναμίαν εἰς αὐτό. «Μάλιστα, μάλιστα, καὶ θὰ σὰς δείξω ποῦ ὁ ἀφέντης μου φυλάττει αὐτό.»

Μὲ μεγάλην χαρὰν ὁ Σφύρικος ἤκουσεν αὐτό, ἀλλ' ἡ κυρία Γριμάκη εἶχε ἄλλον σκοπὸν εἰς τὴν πονηρὰν καρδίαν τῆς, καὶ εἶπεν, «Οὐχὶ τώρα, παιδιὰ μου, ἀλλὰ τὸ ἑσπέρας, ὅταν ὁ ἀφέντης μου καὶ ἡ κυρία μου εἶναι εἰς τὴν σάλαν των, καὶ τότε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὠραλον συμπόσιον μὲ ἡσυχίαν.»

Ἐνῶ ὑπῆγαινον μαζῇ ἦλθον ἐνώπιον μιᾶς μεγάλης οἰκίας περικυκλωμένης ἀπὸ δένδρα καὶ ἕνα κομψὸν κῆπον.

«Νὰ ἐκεῖ ἐγὼ κατοικῶ. Κυττάξετε καλὰ διὰ

νά ενθυμηθε, διότι είναι άλλη γάτα πλησίον, ή οποία είναι πολύ πονηρά.»

«Ω!!» εφώναζεν ή μικρή από φόβον, και ειπεν, «'Ας υπάγωμεν εις την φωλεάν μας, Σφύρικε.»

Ο Σφύρικος έχαρη όπου εύρε πρόφασιν ν' αναχωρήσει, και άμέσως ειπεν εις την κυρίαν Γριμάλην, «Υγειάινε,» και έγύρισε νά υπάγη με την αδελφήν του.

«Θά σας περιμένω τὸ βράδυ,» ειπεν ή γάτα, τὰ δὲ ποντικάκια έτρεξαν εις την φωλεάν των δγλήγορα.

Όταν ειπον εις την μητέρα των την ιστορίαν ταύτην ή κυρία Ποντικίνα ειπε με πολὺ αὐστηρὸν τρόπον, «Μη υπάγητε πλέον έξω άτακτα παιδιά, οὔτε πρέπει νά έχητε καμμίαν σχέσιν με αυτά τὰ ζώα, διότι τὸ γένος των διά πολλά έτη προσεπάθησαν νά μᾶς καταστρέ-

φουν. Νά σας εἰπῶ! μη πηγαίνητε έξω καθόλου τὴν νύκτα, οὔτε νά έχητε καμμίαν σχέσιν με την κυρίαν Γριμάλην. Τώρα φάγετε τὸν δείπνον σας και πηγαίνετε εις τὸ κρεβάτι σας, και αν εἴσθε καλά παιδιά και υπακούετε θά σας σκεπάσω με τὸ βελουδένιο πάπλωμα απόψε.»

Λοιπὸν εἰ τρεῖς ἐκάθησαν μαζί περίξ τοῦ σανιδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ή μήτηρ των έβαλλε ψωμί και καρύδια και ὀλίγην ζάχαριν.

«Θέλω τυρί,» εφώναζεν ὁ Σφύρικος, «θέλω τυρί μάννα!» «Και ἐγὼ θέλω τυρί» εφώναζε και ή μικρή.

«Σιωπή παιδιά, ποῦ είναι τὸ σέβας σας; Τοιαύτη άταξία συμβαίνει διότι υπήγετε έξω τὴν νύκτα χωρὶς τὴν άδειάν μου. 'Αχ! τί θά κάμω! τί θά κάμω!» «Πήγαινε νά μᾶς φέρης τυρί,» ἐπρόσταζεν ὁ Σφύρικος με μεγάλην φωνήν.

Η κυρία Ποντικίνα εσφόγγισε τὰ μάτια

της και με άδιαθεσίαν ήτοιμάσθη νά υπάγη διά νά εύρη τυρί. Όταν αὐτή εφυγεν από την φωλεάν, ειπεν εις τὰ παιδιά της. «Μη κουνηθήτε από την φωλεάν σας.»

Νομίζετε ὅτι τὰ παιδιά ήκουσαν τὴν μητέρα των; 'Οχι, διότι ὅταν άρχίση κανεὶς νά παρακούη μίαν φοράν είναι εύκολώτερον νά κάμη τοῦτο και πάλιν, και ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κακὸν αὐξάνει και ή καρδιά του σκληρύνεται, και αὐτὸ τὸ παιδίον γίνεται κακόν.

Η κυρία Ποντικίνα ἐνῶ υπήγαινε διά νά εύρη τὸ τυρί ἐσκέπτετο πόσον άτακτα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐγειναν τὰ παιδιά της και ήθελε νά εύρη τὴν αἰτίαν.

Όταν ή νύξ ήλθε και εφεγγεν ή σελήνη, ὁ Σφύρικος ειπεν. «'Ας πάμε Ποντικάκη μου;» «Δέν θέλω» ειπεν αὐτή. «Σήκου, σήκου άμέσως,» ειπεν ὁ Σφύρικος, τινάζων τὴν νυστάζουσαν Ποντικάκην. Η Ποντικάκη έτριψε τὰ μάτια της και κρατουμένη από τὴν χεῖρα τοῦ Σφυρίκου έτρεξαν και τὰ δύο εις τὴν μεγάλην οἰκίαν.

Πλησίον τῆς ἐξωτερικῆς θύρας ἐκάθητο ή κυρία Γριμάλην, ὡς ἐσυνήθιζεν, ἀλλ' αὐτὴ με τὸν διπλωματικόν της τρόπον ειπεν, «'Α!! ήλθετε παιδιά μου; Καλήν ἐσπέραν φίλτατά μου.» «Καλήν ἐσπέραν,» ἀπήντησαν τὰ ποντικάκια, και ὁ Σφύρικος ἐπρόσθεσε, «Κυρία Γριμάλην, σας παρακαλῶ πάρα πολὺ νά μᾶς κάμης αὐτὴν τὴν χάριν τὴν ὁποίαν μᾶς εἶπες τὴν πρωίαν, νά μᾶς δείξης ποῦ νά εύρωμεν τὸ μαλακὸν τυρί.»

«Μάλιστα, θά σας δείξω, ἀλλὰ δέν πρέπει νά ὀμιλήσητε καθόλου. 'Ακολουθήσατέ με και θά φάγητε τὴν καλλιτέραν μπουκιά ποῦ ἐγεύθητε ποτέ.»

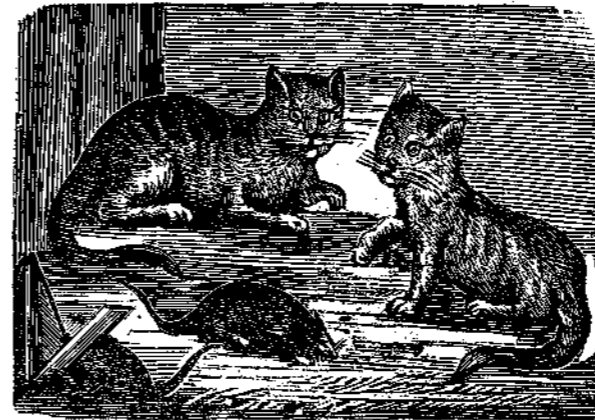
Όταν ειπε τοῦτο ή γάτα υπήγε σιγὰ σιγὰ περίξ τοῦ περιβόλου, τὰ δὲ ποντικάκια τὴν ἀκολουθοῦσαν, ἐδῶ και ἐκεῖ οἱ βάτραχοι και αἱ νυκτερίδες ἐφοβοῦντο από τὴν κυρίαν Γριμάλην, ή ὁποία τὰ ἐκυνηγοῦσε πάντοτε. Ὁ Σφύρικος ὁμως έχασε τὴν ὑπομονήν του και ειπε με μεγάλην φωνήν, «Διατί κυρία Γριμάλην δέν μᾶς φέρεις εις τὴν οἰκίαν σου;» «'Εάν εἶπῆς μίαν λέξιν πάλιν θά σας ἀφήσω εις τὸν κήπον τοῦτον και θά φωνάξω τὸν 'Αράπην, ὅστις είναι ένας γίγας άγριος σκύλος, νά σας φάγη,» ειπε θυμωμένη ή γάτα.

Τότε τὰ ποντικάκια ἀκολουθοῦσαν με προσοχήν, και ἐπὶ τέλους ή γάτα τοῖς εἰδειξε τὴν οἰκίαν και ειπε, «'Εγὼ θά υπάγω εις τὴν με-

γάλην θύραν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, σεῖς δὲ πηγαίνετε εις τὴν μικροτέραν, πέρα εις τὴν γωνίαν και θά ἀπαντηθῶμεν ἐκεῖ,» και ή κυρία Γριμάλην έτρεξεν ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Λοιπὸν ὁ Σφύρικος, ὁ ὁποῖος ἐπεινοῦσεν, ειπεν, «'Ας πάμε,» και οἱ δύο υπήγαν εις τὴν μικρὰν θύραν.

Μέσα εις τὴν οἰκίαν ήτο σκότος και τὰ ποντικάκια ἐπερίμεναν με φόβον. Μετ' ὀλίγον ή γάτα ήλθε με μίαν σύντροφον, τὴν ὁποίαν ἐσύστησεν ὡς τὴν κυρίαν Γαλήν τὴν γείτονά της, και ἐπειδὴ αὐτὴ ήξευρεν ἐν καλλίτερον μέρος νά εύρουν τὸ τυρί αὐτὴ ἐσυμβούλευσε νά υπάγουν μαζί με αὐτήν. Ὁ Σφύρικος ήναντιώθη εις τοῦτο και ἐπειδὴ ἐφοβέρισεν ὅτι θά φύγουν, ή κυρία Γριμάλην τότε ειπε με μαλακὴν φωνήν, «Μη φωνάζης, καλέ μου Σφύρικε, και θά σοῦ τὸ δείξω εις μίαν στιγμὴν.» Και

αὐτὴ ήνοιξε μίαν θύραν ἐνὸς δωματίου, ὅπου ήτο μία παγίδα και ἓνα κομμάτι τυρί μέσα. Ὁ Σφύρικος έτρεξεν άμέσως νά τὸ ἀρπάσῃ, ή δὲ μικρὴ έμεινεν ὀλίγον ὀπίσω.

Η κυρία Γριμάλην και ή φίλη της ἐστάθησαν πλησίον τῆς θύρας. Ὁ Σφύρικος εφώναζεν εις τὴν αδελφήν του, «'Ω!! Ποντικάκη μου, πόσον ὠραῖον είναι τοῦτο τὸ τυρί!!» και ἐνῶ ἐμύριζε περίξ με τὴν μακρὰν του μύτην ή παγίδα ἐπέσε και ἐκλεισε τὴν μύτην του μέσα και αὐτὸς ήρχισε νά φωνάζῃ. «'Ω Ποντικάκη μου βοήθησόν με,» και με τὸσον μεγάλην φωνήν, ὡστε ή κυρία τῆς γάτας, ή ὁποία ήτο εις τὴν σάλαν, ειπεν εις τὸν σύζυγόν της, «Τί φωναῖς είναι αὐταῖς! Πιστεύω είναι ἀπὸ κανένα ποντικόν.» «'Ας ἰδοῦμεν,» ειπεν αὐτός.

Τότε υπήγαν και εἰ δύο εις τὴν τραπέζαν και ὅταν εἶδον τὸν Σφύρικον πιασμένον εις τὴν παγίδα, ή κυρία ειπε με πολλήν χαρὰν,

«Δέν σοῦ εἶπα ὅτι είναι ή φωνὴ τοῦ ποντικοῦ;» «Ναί,» ειπεν ὁ σύζυγός της, «και τώρα θά τελειώσωμεν αὐτόν.» Και καθὼς ειπεν αὐτὰ ήνοιξε τὴν παγίδα και ὁ Σφύρικος, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ἀπεθαμένος, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν παγίδα και έτρεξεν εις τὴν φωλεάν με χαρὰν διά τὴν ἐλευθερίαν και τὴν ζωὴν του.

Η αδελφὴ του εἶχεν υπάγει προητέρα διά νά εἰδοποιήσῃ τὴν μητέρα των, ή ὁποία ἀπήντησε τὸν Σφυρικὸν εις τὸν δρόμον και τὸν εἰδεν ἔωσού εφθασαν εις τὴν φωλεάν.

«Θά εἴσθε ή αἰτία τοῦ θανάτου μου,» ειπεν αὐτὴ εις τὰ παιδιά της.

Τὰ ποντικάκια με τρόμον και φόβον ἐπλαγιάσανε νά κοιμηθοῦν ήσυχα. Ἄλλ' ὅταν ή κυρία Ποντικίνα ἀπεκοιμήθη ὁ Σφύρικος και ή Ποντικάκη ὠμίλησαν μαζί διά τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν περίστασιν, και μολονότι ὠμολόγησαν ὅτι ήτο πολὺς κίνδυνος δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμαν, ἀπεφάσισαν ὁμως νά δοκιμάσουν μίαν ἄλλην φοράν ἀκόμη.

Ὁ Σφύρικος ἐκαυχῆθη ὅτι αὐτὸς ήτο τόσον έξυπνος, ὡστε ήλευθέρωσε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὴν παγίδα και ὅτι αὐτὸς ήμπορεῖ νά πάρῃ και τὸ τυρί, και ἀπεφάσισε νά προσπαθήσῃ νά κάμη τοῦτο χωρὶς τὴν βοήθειαν τῆς κυρίας Γριμάλης ή τῆς φίλης της.

«Θά ἔλθῃς μαζί Ποντικάκη μου;» ἐρώτησεν ὁ Σφύρικος.

«Ναί,» ἀπήντησεν αὐτὴ, «ήμεῖς ήξεύρομεν τὴν ὁδὸν και τὴν οἰκίαν, και εἴμεθα αρκετὰ δυνατοὶ νά δοκιμάσωμεν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν.»

Η κυρία Ποντικίνα δέν εἶχεν ὑποπτευθῆ ὅτι τὰ τέχνα της θά θελήσουν νά πέσουν πάλιν εις τὸν ἴδιον κίνδυνον. Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀκολούθου ἡμέρας αὐτὴ ἐφίλησε τὰ παιδιά της και υπήγαν εις τὴν ἐργασίαν της.

Ὁ Σφύρικος δέν έχασε καιρὸν ἀλλ' άμέσως εφώναζε τὴν αδελφήν του, «'Ας πάμε και τελευταίαν φοράν, Ποντικάκη μου, και θά πάρωμεν τὸ ὠραῖον και μαλακὸν τυρί.» Αὐτὸς ειπε τὴν ἀλήθειαν ὅτι θά ήναι ή τελευταία φορά ποῦ θά υπάγουν ἐκεῖ.

Τὰ δύο ποντικάκια ἐπίασαν τὰς χεῖρας των και έτρεξαν πρὸς τὴν μεγάλην οἰκίαν.

Πλησίον τῆς θύρας ήτο ή κυρία Γριμάλην ή ὁποία ειπε, «Καλὴ ἐσπέρα, φίλοι μου, τόσον γενναῖοι εἴσθε νά ἐλθῃτε πάλιν απόψε. Θά πάρῃτε τὸ τυρί νομίζετε;» «Πιστεύω, διότι εἶμαι αρκετὰ δυνατὸς νά τὸ κάμω,» ειπεν ὁ Σφύρι-

κος, και ήθελε να υπάγη κατ' εδθείαν εις την παγίδα. Η κυρία Γριμάκη είχε προσκαλέσει την γείτονά της, κυρίαν Γαλήν, και επρότεινεν ότι θα έχουν εν ωραίον συμπόσιον μαζί.

Όλοι ήσαν ευχαριστημένοι με αυτήν την πρότασιν, και υπήγαν εις την τραπέζαριαν όπου ήτο η παγίδα υποκάτω της τραπέζης και μέσα εν νέον κομμάτι τυρι άπαλόν.

«Άς κλείσωμεν την θύραν,» ειπεν η κυρία Γριμάκη, «αδιά να μη μας άκούση ο αφέντης μου ως την άλλην φοράν, διά να φάγωμεν με ήσυχίαν, όταν ο κύριος Σφύρικος θα μας φέρη τὸ τυρί.» «Καλά λέγεις,» ειπεν η φίλη της. «Είσθε σοφή,» ειπεν ο Σφύρικος. «Και τί λέγεις εσὺ μικρὴ μου Ποντικάκη,» ηρώτησεν η κυρία Γριμάκη. «Νομίζω ότι είσθε σοφή,» επανέλαβεν η Ποντικάκη τὸν λόγον τοῦ αδελφοῦ της.

Εγὼ ὠμιλοῦσαν αἱ γάται με την Ποντικάκην ο Σφύρικος υπήγεν εις την παγίδα όπου τὸ τυρί εφαινετο τὸσον νόστιμον, ὡστε εθαλεν άμέσως την μύτην του και τὰ δύο εμπροσθινὰ πόδια του και η παγίδα έπεσε και εκλείσθησαν μέσα σφυκτά.

Ο θόρυβος της παγίδος και η δυνατή φωνή τοῦ αιχμαλώτου έσυρον την προσοχήν της μικρᾶς αδελφῆς του, η οποία έτρεξε να τραβήξη αὐτὸν έξω. Ενώ λοιπόν αὐτή ήτο έννησχυλημένη εις τοῦτο, κάποιος εκτόπησε την θύραν.

«Ποίος είναι;» ηρώτησεν η κυρία Γριμάκη.

«Εγὼ, η κυρία Ποντικίνα, ήλθα διά τὰ παιδιά μου.»

«Ελθὲ μέσα,» ειπεν η πονηρὰ γάτα, αλλά δέν ήνοιξε την θύραν και έγύρισεν εις τὰ ποντικάκια και έντός δλίγων λεπτῶν οὔτε ο εἰς οὔτε η άλλη ήσαν εις την ζωήν, και η κυρία Γριμάκη και η φίλη της εῦρον καλήν διασκέδασιν με αὐτά.

Η κυρία Ποντικίνα επερίμενεν έξω εις την θύραν, και όταν ήκουσε την τελευταίαν κραυγήν και άγωγίαν τῶν τέκνων της επίστρεψεν εις την φωλεάν της με πολλά δάκρυα και άναστεναγμούς.

Η ήθικη διδασκαλία της ιστορίας ταύτης, είναι, ότι η παρακοή τῶν τέκνων φέρει εις τοὺς γονεῖς δυστυχίαν και εις αὐτὰ την καταστροφήν των.

Μικροί μου άναγνώσταί, προσέχετε να υπακούητε τοὺς γονεῖς σας.

A. I. Σ.

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΖΑΤΡΙΚΙΟΝ

Λέγεται ότι τὸ παιγνίδιον τοῦ ζατρικίου εφευρέθη ὑπὸ βραχμάνου τινὸς καλουμένου Σίσσα, πρὸς τέρψιν τυραννόφρονος ηγεμόνος. Ἐδειξε διὰ τούτου εἰς τὸν ηγεμόνα ἐκείνον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐν τῷ ζατρικίῳ, καὶ τοι παντοδύναμος οὐδὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄνευ τῶν συμβούλων, ἤτοι τοῦ λαοῦ. Ὁ μονάρχης κατεβέβη ἐκ τοῦ παιγνιδίου καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ βραχμάνου τί νὰ δώτῃ αὐτῷ ὡς ἀνταμοιβήν. Ὁ βραχμάνος εἶπε: «Μεγαλειότατε βλέπετε ὅτι ὑπάρχουσι τεσσαράκοντα τεσσαρα τετράγωνα ἐπὶ τοῦ ζατρικίου ἢ ἀμοιβὴ τὴν ὁποίαν ζητῶ εἶναι νὰ θέσητε ἓνα κόκκον σίτου ἐπὶ τοῦ πρώτου τετραγώνου, δύο ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ νὰ εξακολουθήσητε οὕτω διπλασιάζοντες τὸν ἀριθμὸν μέχρι τοῦ τελευταίου τετραγώνου». «Ὡ, εἶπεν ὁ Ἡγεμῶν, ἡ αἰτησίς σου εἶναι τὸσον μετρία, ὡστε εὐκόλως δύναται νὰ ικανοποιηθῇ. Κάμει τὸν λογαριασμὸν καὶ φέρε μου αὐτὸν αὐριον τὸ πρωῖ». Ὁ βραχμάνος τὸ έπραξε, καὶ ὁ Ἡγεμῶν λίαν ἐξεπλάγη εἰδὼν ὅτι ὑπεσχέθη πλείωτερα τῶν ὄσων ἠδύνατο νὰ εκτελέσῃ, διότι πᾶσαι αἱ σιταποθήκαι τοῦ βασιλείου του δέν περιείχον ἱκανὸν σῖτον νὰ πληρώτῃ τὸ χρέος τὸ ὁποῖον τὸσον ἀπροσέκτως συνωμολόγησεν.

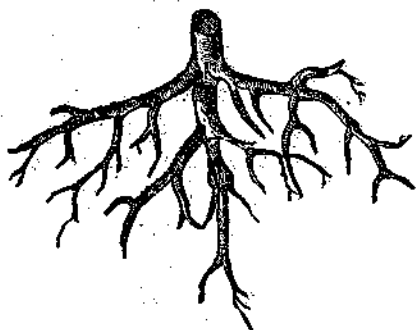
ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ Α'.—ΦΥΤΑ

ΚΕΦ. ΚΑ'.

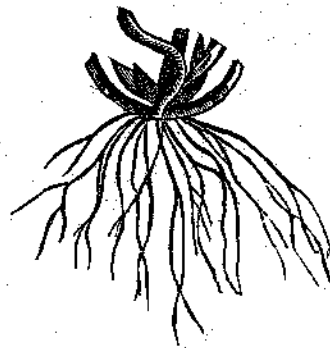
Πλείωτερα περὶ ριζῶν

Ἡ ρίζα, πλὴν τοῦ ὅτι εἶναι εἶδος τι στομάχου εἰς τὸ φυτὸν, εἶναι προσέτι καὶ στήριγμα αὐτοῦ. Τὸ φυτὸν προσηλοῦται δι' αὐτῆς στερεῶς ἐντὸς τοῦ ἐδάφους. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον μέγα δένδρον ἔχει μεγάλην και βαθειάν ρίζαν. Ἡ ρίζα αὐτοῦ διακλαδίζεται κάτω ὡς οἱ κλάδοι αὐτοῦ ἄνω. Ἐχει τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἐνταῦθα βλέπομεν. Ἄλλ' ὅταν τὸ φυτὸν εἶναι μικρὸν

καὶ δέν ὑπάρχει ἀνάγκη πολλοῦ στήριγματος, ἡ ρίζα εἶναι διάφορος, καὶ εἶναι κατεσκευασμένη τὸ πλεί-

στον ἐξ ἑνῶν ὡς ἐν τῷ σχήματι τούτῳ φαίνεται.

ἔχει ἀνάγκην τὸσω μεγάλῃς ριζῆς ὡς αὐτὴ πρὸς τέρψιν και στήριξιν αὐτοῦ. Τὸ φυτὸν οὐδὲν εἶναι ἢ σύμπλεγμα φύλλων, καὶ μετὰ πολὺ μικρᾶς ριζῆς ἠδύνατο νὰ ἴσταται ἐν τῷ ἐδάφει· μικρὰ δὲ ρίζα θα ἠδύνατο ἐπίσης νὰ ἀπομυζήσῃ ὅλον τὸν χυμὸν τὸν ὁποῖον τὸ φυτὸν χρειάζεται. Τὸσω μικρὸν φυτὸν θα ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ μετὰ πολὺ μικροῦ στομάχου.

Ἐνθυμείσθε ὅτι ἐν τῷ κεφαλαίῳ περὶ σπόρων εἶπομεν ὅτι ὁ σποροδόχος εἶναι ἐνίστε μείζον ἢ ὅσον χρειάζεται νὰ ἴναι ἐάν μόνον ἔχρσειμυσεν ὡς σποροδόχος, ἀλλὰ σκοπὸς αὐτοῦ εἶναι νὰ χρησιμεύῃ και δι' ἄλλο τι εἶναι καρπὸς πρὸς βρῶσιν ὡς και σποροδόχος, ἔχει ὅθεν δύο σκοποὺς, πλὴν τοῦ ὅτι ἀπομυζᾷ τὴν τροφήν, εἶναι και τροφή διὰ τὰ ζῶα.

Ἐν ταῖς μεγάλαις ταύταις ρίζαις τὰ στόματα ἀπομυζῶντα τὸν χυμὸν δέν εἶναι ἐν τῷ σώματι της ριζῆς. Εἰσὶν ἐν ταῖς μικραῖς ἰσίν, αἰτινές εἰσιν ἠνωμένῃ εις τὴν κυρίως ρίζαν, ὡς βλέπετε ἐν τῇ ραφάνῃ. Ἐν τῇ ρίζῃ της κράμβης ὡς φαίνεται ἐν

τῷ σχήματι ὑπάρχει εἶδος τι οὐρᾶς ἐντὸς τοῦ ἐδάφους κατερχομένης ἀπὸ της βάσεως αὐτῆς. Αἱ ἴνες ἔνθα τὰ στόμαθιά εἰσιν ἀποτελοῦσι μέρος της οὐρᾶς.

Ἐν τισι φυτοῖς αἱ ρίζαι λίαν περιέργως σχηματίζονται. Βλαστοὶ ἐξέρχονται και διατρέχουσι τὸ ἐδαφος. Μετὰ τινα χρόνον οἱ βλαστοὶ οἱτοί, εκπέμπουσι ρίζας ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὡς ἐνταῦθα παρίσταται.

Ἐν τισι φυτοῖς αἱ ρίζαι λίαν περιέργως σχηματίζονται. Βλαστοὶ ἐξέρχονται και διατρέχουσι τὸ ἐδαφος. Μετὰ τινα χρόνον οἱ βλαστοὶ οἱτοί, εκπέμπουσι ρίζας ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ὡς ἐνταῦθα παρίσταται.

Ἡ χαμοκέρασος ἐξαπλοῦται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Αὕτη εἶναι περιέργως ρίζα. Ἐξαπλοῦται ὡς χεῖρ. Ἐκαστος τῶν δακτύλων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν, και αὐξάνει ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ῥίζαι τινές εἰσι βολβοί· τὸ κρόμμυον ἔχει βολ-

βώδη ρίζαν· σχηματίζεται δὲ ἐκ φλοιῶν, ὡς τὸ κατωτέρω σχῆμα. Οὔτοι κείνται ἐν τῇ γῇ λίαν ήσυχοι

καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἡ ζωὴ ἐν αὐτοῖς ὑπνώττει, ὡς συμβαίνει και εἰς τοὺς κάλυκας. Ἄλλ' ἐξαλείφεται κατὰ τὴν ἀνοιξιν και ἡ ρίζα κατέρχεται ἀπὸ της βάσεως τῶν βολβῶν και τὰ φυτὰ ἐξέρχονται ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτῶν. Τινές λέγουσιν ὅτι ὁ βολβὸς εἶναι ὡ-

σανεὶ κάλυξ, μόνον διαφέρει διότι εἶναι ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ἀντὶ νὰ ἴναι εἰς τὸν ἀέρα ὡς πολλοὶ κάλυκός εἰσιν. Ἄλλὰ τὸ κρόμμυον εἶναι κάλυξ, και αἱ πραγματικαὶ ρίζαι τοῦ φυτοῦ εἶναι αἱ διακλαδιζόμεναι ἐκ της βάσεως τοῦ βολβοῦ.

Τὰ πλείωτα τῶν φυτῶν λαμβάνουσι τὴν τροφήν αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄλλα δέχονται αὐτὴν ἐκ τοῦ ὕδατος. Τούτο συμβαίνει εἰς τὰς λίμνας και τὰς δεξαμενάς ἔνθα τὸ ὕδωρ εἶναι στάσιμον. Βλέπομεν μικρὰ φύλλα ἐπὶ της ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, αἱ δὲ ρίζαι κρέμονται ὡς κλωστὰ ἀπὸ τῶν φύλλων. Ὑπάρχει ἐπομένως οὐσία τις ἐν τῷ ὕδατι, τὴν ὁποίαν ἀπομυζῶσιν αἱ ρίζαι αὐταὶ και οὕτω αὐξάνουσι τὰ φύλλα. Ὑπάρχουσι δὲ και φυτὰ ζῶντα ἐπὶ ἐτέρων φυτῶν· ὁ χυμὸς ὅστις τρέφει τὰ φυτὰ ταῦτα προέρχεται ἐκ τῶν φλοιῶν τῶν δένδρων καλοῦνται δὲ παράσιτα.

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΕΝΘΟΥΣ

Εἶναι παράδοξον νὰ παρατηρήσῃ τις τὰ διάφορα χρώματα τὰ ὁποῖα διάφοροι χώραι παρεδέχθησαν πρὸς ἐκφρασιν πένθους. Ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὸ μέλαν εἶναι εἰς γενικὴν χρῆσιν, ὡς παριστῶν τὴν σκοτεινότητα, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος ὁμοιάζει. Ἐν τῇ Σινκῇ, τὸ λευκόν, διότι ἐλπίζουσι ὅτι οἱ νεκροὶ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν τόπον της καθαρότητος. Ἐν Αἰγύπτῳ τὸ κίτρινον, παριστῶν τὴν παρακμὴν τῶν δένδρων και ἀνθέων. Ἐν τῇ Αἰθιοπία τὸ ὑπόμελαν, τὸ χρῶμα της γῆς ἐξ ἧς ὁ ἄνθρωπος ἐπλάσθη, και πρὸς ἣν επανέρχεται. Ἐν διαφόροις τόποις της Τουρκίας, τὸ κυανῶν παριστῶν τὸν οὐρανόν, ἔνθα ὡς ἐλπίζουσιν οἱ νεκροὶ μεταβαίνουσιν· ἀλλ' ἐν ἄλλοις μέρεσι, τὸ πορφυροῦν ἢ ἰώχρον, διότι ὃν μίγμα μέλανος και κυανῶν, παρίστανει θλίψιν ἀφ' ἑνὸς και ἐλπίδα ἀφ' ἑτέρου.

ΤΟ ΚΟΛΥΜΒΑΝ

Ἡ ἐκμάθησις τῆς τέχνης τοῦ κολυμβᾶν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἀπόκτησιν νέας αἰσθήσεως. Ἐγγιζόντες τὸν πόδα ἡμῶν ἐντὸς τοῦ ὕδατος παρατηροῦμεν πόσον τοῦτο ὑποχωρεῖ ἀνευ ἀντιστάσεως· μετὰ τὴν πείραν ταύτην πόσον παράδοξος εἶναι ἡ δέξις τοῦ ἐπιπλέοντος κολυμβητοῦ. Πολλοὶ εὐχαρίστως θὰ ἀφαιρῶν ἐβδομάδας καὶ μῆνας νὰ ἀποκτήσωσι τοιαύτην δύναμιν. Τὸ γεγονός βεβαίως ὅτι οὐ μόνον ὀλίγοι δύνανται νὰ μάθωσι νὰ κολυμβῶσι, ἀλλὰ ὅτι καὶ ὅλοι δύνανται νὰ πράξωσι τοῦτο μετὰ ὀλίγας ἀπορασιτικὰς προσπάθειαι, εἶναι ἰκανὸν νὰ παρακινήσῃ πάντας νὰ δοκιμᾶσωσι. Εἶναι νέα δύναμις ἐπὶ τῆς φύσεως ἣν δύνανται τις ν' ἀποκτήσῃ δι' ὀλίγων ὥρων γυμνάσεως. Πόσον ὄθεν λυπηρὸν εἶναι ὅτι ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀνίκανοι νὰ μετέλθωσι τοσοῦτον πολύτιμον τέχνην.

Ἄν εἶναι τόσον πρὸς ἀπλήν ἐξάσκησιν τῆς δυνάμεως ταύτης ὅσον πρὸς τὰς ὠφελείας ἣν αὕτη παρέχει, οὐ μόνον εἰς τὸν κολυμβητὴν ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους, τῆς ἐνεργείας ταύτης πολλάκις πραγματοποιήσῃ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς.

Πρὸς ἐκμάθησιν τοῦ κολυμβᾶν ἡ μεγαλύτερα δυσκολία ἀπαντᾶται εἰς τὴν κίνησιν τῶν κνημῶν. Αἱ χεῖρες καὶ οἱ βραχίονες ἀμέσως ὑπακούουσι εἰς τὴν θέλησιν, ἀλλὰ πρὸς κίνησιν τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν συγχρόνως εἶναι τὸ σπουδαιότερον τὸ ὅποιον δέον νὰ ἐκμάθωσιν οἱ ἀρχάριοι. Πάντες δύνανται νὰ ἴδωσι πῶς τὸ πρᾶγμα γίνεται παρατηροῦντες τὸ κολυμβήμα τοῦ βατραχίου· ἡ πρώτη προσπάθεια εἶναι ἡ τῆς κινήσεως τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ ἡ δευτέρα εἶναι ἡ τήρησις τῆς κεφαλῆς ὑπεράνω τοῦ ὕδατος. Ἄν δυνηθῇ τις νὰ ἐπιτύχῃ τὴν βοήθειαν καλοῦ κολυμβητοῦ, οὗτος θέλει βοηθήσῃ εἰς τὴν ἀνακράτησιν τῆς κεφαλῆς ὑπεράνω τοῦ ὕδατος ἐνῶ ὁ μαθητευόμενος θέλει κινεῖ τοὺς πόδας· ἀλλ' ἂν τοιαύτη βοήθεια δὲν εὐρεθῇ, πολλὰ πρόσωπα διδάσκονται τῇ βοήθειᾳ οανίδος, θέτοντες τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς οανίδος, ὅπως μὴ βυθίζηται ἐν τῷ ὕδατι εἴτα δὲ κινούντες χεῖρας καὶ πόδας. Ἡ χρῆσις κόστεων ἢ φελλῶν θεωρεῖται ὡς ἀκατάλληλος καὶ δύναται νὰ προξενήσῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ἐκ τῆς ἐκτοπίσεως αὐτῶν. Μὴ εἰσέρχεσθε ποτὲ ἐντὸς ὕδατος ἔχοντες βάθος ὑπεράνω τοῦ ἀναστήματός σας. Ἡ αἰσθησις τῆς ἀσφαλείας ἐν τῇ γνώσει ὅτι δύναται τις νὰ ἐγγίσῃ τὸν πυθμένα ἐν οἴσθη ποτε καιρῷ βοηθεῖ εἰς τὸ ἐμποδίσαι τὴν ἐκ τοῦ φόβου νευρικὴν κατάστασιν, ἀπ' ἐτέρου ὅμως πρέπει νὰ εἰσέρχηται τις ἐντὸς ὕδατος ἔχοντος βάθος μέχρι τοῦ στήθους.

Ἐάν ἡ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν ἐκαλλιεργείτο γενικώτερον πόσαι ὑπάρξει θὰ ἐσώζοντο ἐκ φοβερῶν θαλασσιῶν δυστυχημάτων. Παρατηρήθη ὅτι εἰς τοιαύτης φύσεως δυστυχήματα οἱ σωζόμενοι εἰσὶν ἐκεῖνοι οἵτινες γινώσκουσι νὰ κολυμβῶσι, πλὴν δὲ ἐαυτῶν σώζουσι καὶ ἄλλους.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ δύναμις ἀπασῶν τῶν ἀτμομηχανῶν, ὅσαι ὑπάρχουσι καθ' ἀπασαν τὴν γῆν, ἰσοῦται πρὸς τὴν δύναμιν 986 ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν.

* * * Ἐν Σουηδία ὁ ἐκλογεὺς διαγράφεται τοῦ ἐκλογικοῦ καταλόγου ἐάν ὄραθῃ μεθυσιμένος τετράκις. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις δὲν δύναται νὰ διοικήσῃ ἑαυτὸν μέχρι τοῦ σημείου νὰ διατελῇ ἐγκράτης, εἶναι βεβαίως ἀκατάλληλος νὰ λάβῃ μέρος ἐν τῇ κυβερνήσει τῆς χώρας. Πλὴν τῆς ἀτιμίας τῆς ἐκ τῆς διαγραφῆς ταύτης καὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς αἰδοῦς, προσγίνεται πρὸς τοῦτοις αὐτοῖς καὶ τὸ δυστύχημα νὰ κατασκευάζωσι τὴν ὕλην ἐξ ἧς τὸ πλείστον τῆς πείνης καὶ τὰ ἐγκλήματα παράγονται.

* * * Τὴν δαπάνην τῆς ἀνατροφῆς ἐνὸς παιδὸς μέχρι τοῦ 15 ἔτους τῆς ἡλικίας κληρικός τις ὤρισεν εἰς 25,000 φρ. Οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι διπλασιάζονται ἂν ὁ παῖς μεταβῇ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Κακὸς παῖς, φθὰς εἰς τὴν ἀνωμνησθεῖσαν ἡλικίαν, κοστίζει τὸ αὐτὸ, ὁ δὲ λογαριασμὸς τότε δὲν περιλαμβάνει τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς τὰς λευκὰς τρίχας. Πολλοὶ ἀναθρέψαντες παῖδας θέλουσι συμφωνήσαι ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς δὲν εἶναι ὑπερβολικός.

* * * Ἡ πολιτεία τοῦ Τρανσβάαλ, ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀφρικῇ ἢ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀγγλων διατελοῦσα, εἶναι ἐκτεταμένη χώρα ἔχουσα ἀραιὴν πληθυσμὸν, εἰς ἕκαστον ἄτομον ἐκ τοῦ ὅποιου ἀναλογεῖ ἕκτασις γῆς πρὸς καλλιέργειαν 18—30,000 στρεμμάτων.

* * * Καθηγητὴς τις ἐν Ἀγγλίᾳ διευθυντὴς ἐνὸς ὀφθαλμοῦ-ατρείου ἀπεφάνθη ἐσχάτως ὅτι τὸ κάπνισμα βλάπτει τοὺς ὀφθαλμοὺς πολλάκις δὲ φέρει καὶ παντελῆ τύφλωσιν. Πρὸς τοῦτοις τὸ κάπνισμα φέρει βλάβην εἰς τὴν ὑγίαν ἐν γένει καὶ βραχύνει τὸν βίον πολλὰ δὲ δυστυχήματα συμβαίνουσι, οἷον πυρκαϊαί, ἐκρήξεις κτλ.

* * * Ἐν Λονδίῳ εἰσὶν ἐκτεταμένα δύο ἕκτακτα παραδείγματα ἀναστήματος, εἰς νῆος 76 ὕψκατομέτρων καὶ εἰς γίγας 2 1/2 μέτρων, ἀμφότεροι κινεζοί.

* * * Κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῆς στατιστικῆς οἱ ἔγγαμοι εἶναι μακροβιότεροι τῶν ἀγάμων· εἰς τοὺς ἀγάμους δὲ ἀνήκουσι καὶ οἱ πλείοτεροι τῶν μεθυσῶν καὶ αὐτοκτόνων.

 Τὸ Τυπογραφεῖον τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ ἐν ὁδῷ Βουλῆς ἀρ. 29 προμηθευτὴν πλουσίαν συλλογὴν εἰκόνων ἐξ Εὐρώπης, ἐν χαλκογραφίᾳ καὶ ξυλογραφίᾳ, γνωστοποιεῖ τοῖς ἐκδόταις συγγραμμάτων παντὸς εἶδους ὅσοι θέλουσι νὰ κοσμήσωσι τὰ βιβλία των δι' εἰκόνων, ὅτι τὸ Τυπογραφεῖον προθύμως παραχωρεῖ ΔΩΡΕΑΝ ταύτας, ἀρκεῖ τὸ βιβλίον των νὰ τυπωθῇ ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ, ἐνθα πᾶσα ἐργασία ἐκτελεῖται λίαν φιλοκαλῶς ἔξ διὰ νεωτάτων Εὐρωπαϊκῶν χαρακτῆρων.

ΓΡΗΦΟΣ 1.

Θ. κολύμ.

ὄρος Κρήτης

νῆος Αἰγίου

Ἄλ. Α. Δουρούτης.